

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ.
وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
لَيَبْلُغَنَّ هَذَا الْأَمْرُ مَا بَلَغَ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ، وَلَا يَتْرُكُ اللَّهُ بَيْتَ
مَدْرٍ وَلَا وَبَرٍ إِلَّا أَذْخَلَهُ اللَّهُ هَذَا الدِّينَ...

İSLAM MEFKÛRESİNİ DİRİ TUTALIM

Muhterem Müslümanlar!

Peygamber Efendimiz (s.a.s)'in insanları tevhit inancına davetinin ilk günleriydi. Müslüman olanların sayısı gün geçtikçe artıyordu. Müşrikler, onları inançlarından döndürmek için her yolu deniyorlardı. Davasından vazgeçirmek için amcası Ebû Tâlib'i, Peygamberimiz (s.a.s)'e gönderdiler. Ancak Resûlullah (s.a.s), hak ve hakikat yolculuğundan asla geri adım atmadı ve kararlılığını şöyle ifade etti: **“Allah’a yemin olsun ki sağ elime güneşi, sol elime de ayı koysalar, Allah dinini güçlendirinceye veya bu yolda canımı verinceye kadar davamdan asla vazgeçmeyeceğim.”**¹

Aziz Müminler!

Sevgili Peygamberimiz (s.a.s), bu tavrı ve duruşu ile aslında İslam'ın bir mefkûresi, bir ideali olduğunu bizlere öğretiyordu. Bu ideal, insanların zihnini ve gönlünü Allah'a iman ile aydınlatma gayretidir. İ'lâ-yi kelimetullah, yani Allah'ın Yüce ismini yeryüzünün dört bir tarafına duyurma kararlılığıdır. Son peygamber Hz. Muhammed Mustafa (s.a.s)'in örnek ahlakı ile insanlığı buluşturma çabasıdır. Bu ideal, yeryüzünde ilim ve hikmete, sevgi ve saygıya, şefkat ve merhamete dayalı bir medeniyet oluşturma azmidir. Zulme ve kötülüğe engel olma, adalet ve iyiliği dünyaya hâkim kılma iradesidir. Nitekim Yüce Rabbimiz bu iradeye sahip çıkmamız için şöyle buyurmaktadır: **“İçinizden hayra çağıran, iyiliği emredip kötülüğü meneden bir topluluk bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir.”**²

Kıymetli Müslümanlar!

İslam mefkûresinin dayanağı Kur'an-ı Kerim ve Peygamber Efendimizin sünnet-i seniyyesidir. Bu iki kaynaktan beslenen Müslümanlar, yeryüzünde insanca yaşamayı temin etmek için gayret gösterdiler. Peygamber

Efendimiz (s.a.s)'in vefatından beş yıl sonra Kudüs'ü zulmün esaretinden kurtarıp dâru's-selâm, barış ve esenlik yurdu kıldılar. Yedi yıl sonra da Diyarbakır surlarına İslam sancağını dikerek Anadolu'ya İslam güneşinin doğmasına vesile oldular.

Değerli Müminler!

Aziz milletimiz de İslam'la şereflendikten sonra asırlarca İslam'ın sancaktarlığını yaptı. Ecdadımız, bu kutlu dava uğrunda yılmadan ve yıkılmadan seferden sefere, zaferden zafere koştu. Allah'ın izni ve yardımıyla Malazgirt'te destan yazdı. Anadolu'nun kapılarını hiç kapanmamak üzere İslam'a açtı. Aşılmaz denen burçları aştı, yıkılmaz denen kaleleri yıktı ve 1453'de İstanbul'u 1571'de Kıbrıs'ı fethetti. Milletimiz imanından aldığı güçle her türlü imkâna sahip işgalcileri Çanakkale'de de Erenköy'de de yenilgiye uğrattı. Bütün bu zorluklara rağmen Millî Mücadele'den birlik ve beraberlik ruhuyla zafer elde ederek bu topraklardaki istiklal ve istikbalini perçinledi.

Aziz Müslümanlar!

Bugün bizlere düşen, İslam'ın öğrettiği yüce idealleri diri tutmaktır. Birlik ve beraberliğimize, kardeşlik ve muhabbetimize her daim sahip çıkmaktır. Ülkemize ve milletimize kurulan tuzakları boşa çıkartmak için her alanda güçlü olmaktır. Kötülüğün yerine iyiliği, zulmün yerine adaleti, nefretin yerine sevgiyi hâkim kılmaktır. Bu ulvi değerlerin yaşandığı ve öğretildiği güçlü aile yuvaları kurmaktır. Geleceğimizin teminatı evlatlarımızı milli ve manevi değerlerine bağlı, topluma ve insanlığa faydalı nesiller olarak yetiştirmektir.

Hutbemi, başta Gazze ve Filistin olmak üzere tüm mazlumların zafere ulaşip aziz olacağını, işgalci zalim ve siyonistlerin mağlup olup zelil kılınacağını haber veren şu hadis-i şerifle bitiriyorum: **“Gece ve gündüzün ulaştığı her yere İslam ulaşacaktır. Allah, ister kerpiçten isterse deve kılından yapılsın İslam'ın girmedığı hiçbir ev bırakmayacaktır. Bu, kimi için izzet, kimi içinse zillet olacaktır. Allah, İslam'ı aziz eyleyecek, küfrü ise zelil kılacaktır.”**³

¹ İbn Hişâm, Sîret, I, 101.

² Âl-i İmrân, 3/104.

³ İbn Hanbel, IV, 104.

